

Domnului”, s-a produs în mine însumi o schimbare. Am înțeles că nu trebuie să aflăm căile Domnului. Când Cuviosul Antonie cel Mare începuse să cugete asupra unor probleme asemănătoare, a auzit un glas: *Omule, nu este treaba ta să afli căile Domnului, smerește-te.*

Totdeauna să-ți amintești legea vieții duhovnicești: dacă te tulburi de unele neajunsuri ale altcuiva și îl osândești, mai apoi te va atinge și pe tine aceeași soartă și vei suferi de același neajuns.”

Niciodată nu a fost și nu va fi pe pământ un loc fără mahnire. Un astfel de loc poate fi doar în inimă, atunci când Domnul este aici, într-însa.

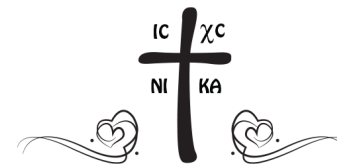
PROGRAMUL LITURGIC

- **Sâmbătă: 15 decembrie**
17:30 – Vecernie și Litie
- **Duminică: 16 decembrie**
09:00 – Utrenia și Sfânta Liturghie:
Sfântul Proroc Agheu
Duminica a XXVIII-a după Rusalii:
“Pilda celor poftiți la cină”

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

www.sfantul-ilie.ro

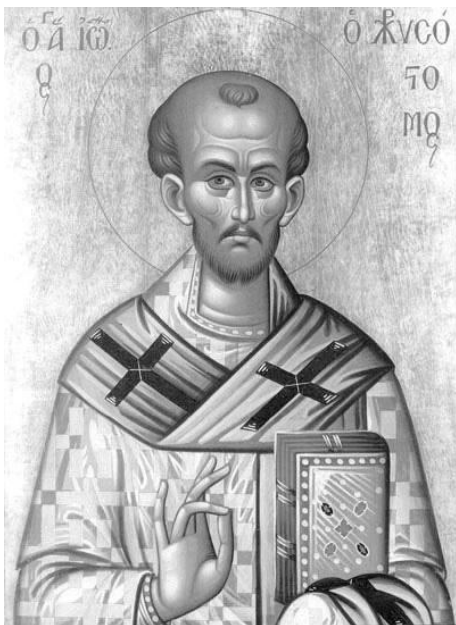

BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE HANUL COLȚEI

9 decembrie 2012

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

SFÂNTUL IOAN GURĂ DE AUR

„OMILII LA MATEI”

„Vinde toate câte ai și le împarte săracilor, și vei avea comoară în ceruri; și vino de urmează Mie. Iar el, auzind acestea, s-a întristat, căci era foarte bogat.” (Luca 18, 22-23)

A spus „comoară”, ca să arate, atât cât se poate omenește arăta, cât de bogată este răsplătirea; că nu se pierde, că nu poate fi furată. Nu-i de ajuns să disprețuiești banii și averile, ci trebuie să hrănești cu ele pe săraci și înainte de toate să urmezi lui Hristos, adică să faci toate cel poruncite de El, să fii gata de junghiere, de moarte în fiecare zi. „Dacă cineva voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea lui și să-Mi urmeze Mie” (Matei 16, 24). Porunca aceasta de a-ți vărsa sângele e cu mult mai mare decât porunca de a te lipsi de

averi; și nu puțin ajută la aceasta despărțirea de averi.

„Auzind, tânărul a plecat întristat” (Matei, 19, 22). Evanghelistul, ca și cum ar fi vrut să arate că a pățit ceva firesc, a zis: „Că avea avuții multe” (Matei, 19, 22). Nu sunt stăpâniți de patima aceasta cei care au puține averi, la fel ca aceia care sunt înconjurați de multe avuții! Dragostea de avuții este mai tiranică la aceștia din urmă. Am spus mereu și nu voi înceta de a o spune că înmulțirea averilor aprinde mai mult flacăra, îi face mai săraci pe cei bogați; că bogăția le înmulțește dorința și-i face să ducă lipsă de multe. Uită-te și aici cât de puternică este dragostea de averi la tânărul acesta! Se apropiase de Domnul cu bucurie și cu dorința de a ajunge mai bun; dar când Hristos i-a poruncit să se despartă de averi, dragostea de averi l-a apăsât și l-a îngreuiat atâta, că nu l-a mai lăsat să mai grăiască ceva, ci l-a făcut să plece tăcut, trist și amărât.

Ce a spus Hristos? *„Cât de greu vor intra bogații în împărăția cerurilor!”* (Matei, 19, 23). Hristos nu defaimă averile, ci pe cei stăpâniți de averi. Dacă un bogat intră cu greu în împărăția cerurilor, cu mult mai greu lacomul. Dacă ești împiedicat să intri în împărăția cerurilor când nu dai averile tale, gândește-te ce foc strângi pe capul tău când iei averile altora! [...]

Cine se chinuie și suferă: cel care dorește mâncăruri și băuturi scumpe și nu-și poate satisface pofta cum vrea, sau cel care nu are această poftă? Negreșit, cel care pofteste, dar nu poate să aibă parte de ce pofteste. Atât este de dureros să nu-ți poți satisface pofta

când poțtești ceva și să nu bei când îți este sete că, Hristos, vrând să ne descrie chinul din iad, ni l-a zugrăvit sub chipul unui om care nu-și poate satisface dorința; ne-a dat ca pildă pe bogatul care se pârjolea de sete; dorea o picătură de apă și n-o putea avea; așa se chinuia (Luca 16, 24). Deci omul care disprețuiește banii și averile pune capăt poftei; iar cel care vrea să se îmbogățească și umblă după cât mai multe bogății își apinde și mai mult pofta și n-o stinge niciodată; de-ar câștiga mii de talanți, pofteste alții tot pe atât de mulți; de-i câștigă și pe aceștia, pofteste alții de două ori pe atâția; și, mergând tot așa înainte, dorește ca totul să i se prefacă în aur: și munții și pământul și marea. Este înnebunit de o nebunie nouă și înfricoșată, care nu poate fi niciodată stinsă. Și ca să cunoști că răul acesta nu-l oprește adăugându-i mereu noi averi, ci luându-i averile, ia aminte la ce-ți spun: dacă ți-ar veni vreodată pofta nebunească să zbori și să mergi prin văzduh, spune-mi cum ți-ai potoli pofta aceasta nebună? Ți-ai face, oare, aripi, ți-ai construi, oare, alte mijloace de zburat, sau ți-ai convinge mintea că dorești lucruri imposibile și că nu trebuie să încerci așa ceva? Negreșit că ți-ai convinge mintea. Dar e cu neputință să zbori, mi-ai răspunde. Dar e mai cu neputință să afli hotar poftei acesteia. Este mai ușor ca oamenii să ajungă să zboare, decât să pună capăt poftei de averi prin adăugarea de averi. Când cele poftite sunt cu puțință, se poate pune capăt poftei prin satisfacerea poftei; dar când cele poftite sunt cu neputință, un singur lucru trebuie să urmărim: să îndepărtăm de la noi pofta; altfel, nu-i cu puțință să-ți liniștești sufletul.

STAREȚUL NICON

FILOCALIA DE LA OPTINA

Trebuie nu numai să lucrezi, dar să și vorbești cu frica lui Dumnezeu, chibzuindu-ți fiecare cuvânt înainte de a-l rosti. *Amintește-ți, spune Sfântul Ierarh Teofan, că tu, vorbind, dai naștere unui cuvânt și acesta nu va muri niciodată, ci va trăi până la Înfricoșata Judecată. Acest cuvânt va sta înaintea ta și va fi pentru tine sau împotriva ta. Căci din cuvintele tale te vei osândi* (Matei 12, 37).

Dacă vrei să te izbăvești de întristare, nu te lega cu inima de nimeni și de nimic. Întristarea provine din legarea și lipirea de lucrurile văzute.

Mulți suferă de așa-numita *întrebăciune*, duh de iscodire. Neconținut pun altora și lor înșiși întrebări: *Dar de ce?, Dar pentru ce?* Cândva sufeream și eu de acest neajuns. Dar când am citit articolul Episcopului Ignatie, „Căile